

קרובל ראש הדלעת

סיפור - אימולה מולנר
איורים - מריה מולדוון

אימרוד הקרוקובל הקטן גר בחוף של מפרץ חסר המלח. הוא היה מן יצור חצי תנין וחצי לווייתן. את ראשו המשובץ בשחור-לבן ירש מאמו הלווייתן המעופף ואת אופיו הממורמר מאביו התנין.

בוקר אחד בא אימרוד לחוף והתבונן בבבואתו במים. "אוי! הרי צמחו לי כנפיים" קרא "והן בדיוק כמו אלה של אמא שלי, לבנים ומסוככים." הוא הביט בקפידה בכנפיים שצמחו ישר מהעור שלו. "אהיה כנראה שפירית או אולי מסוק

משטרתי!"

הקרוקובל הקטן רץ מהר לסלעים, עלה גבוה על אחד הצוקים, פרש את כנפיו וקפץ. "פלש-פלש" המים השמיעו קול ואימרוד שקע

עד הקרקעית.

מאוכזב, הוא הניע את הסנפירים שלו, שחה לחוף ושם התיישב על אבן.

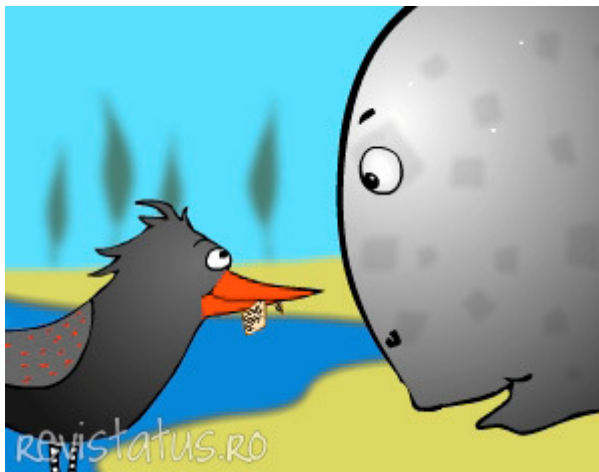
"הכנפיים האלה הן חסרות כל תועלת. אני רוצה כנפיים שעפות מעצמן, כמו במסוק המשטרה!"

כשכך ישב וחשב מה הוא יכול עכשיו לעשות, הרגיש דחיפה בגבו.

"לך מכאן! זו אבן שלי!" אמר עורב קרח שחור והוא דקר את אימרוד במקורו המחודד.

"לא אלך! הייתי כאן ראשון!" אמר הקרוקובל הקטן.

"אבל זו אבן שלי!" ענה העורב המרוגז.

תנועה. הכנפיים לא העיפו אותו עד רחוב החלב. לעומת זאת הוא הרגיש שראשו נעשה כל רגע כבד יותר.

העורב עלה על האבן והתחיל לצחוק "קרובל ראש הדלעת! קרובל ראש הדלעת!"

אימרוד התרגז מאוד. הוא הלך צעדים אחדים והביט על בבואתו שעל פני המים. הוא ראה שבמקום ראשו המשובץ בשחור-לבן על כתפיו יושבת דלעת ענקית. "סידרת אותי, ראש

קרח!" צעק אימרוד. הוא הלך בכעס רב בכוון העורב אבל מעד, נפל וראשו נפצע. מיץ הדלעת צבע אבני החוף בצהוב. העורב הקרח אמר בקול מנחם "בוא, אביא אתך אל הפייה טאטיאנה-צמה-קטנה. היא

"לא אלך מכאן עד שלא אקבל כנפיים שיכולות לעוף מעצמן" ענה אימרוד. "אא, לכן אתה יושב כאן ומתבשל במיץ שלך? אם תעזוב את האבן שלי, אתן לך אבן מכושפת. אתה רק צריך לבלוע אותה ויצמחו לך כנפיים של ממש, שיכולות לעוף בעצמן" אמר העורב כשעיניו מתגלגלות במהירות. "טוב! תן לי את אבן." עיני אימרוד זהרו ולבו דפק חזק.

העורב הוציא חתיכת עיתון מקופלת מתחת כנפו ונתן אותה לקרובל. "יש לך כאן גרעין דלעת מכושף. עם כנפיים שעפות מעצמן תוכל עכשיו בקלות להגיע עד רחוב החלב" אמר.

אימרוד הוציא את הגרעין מהעיתון ובלע אותו מיד.

"עכשיו אשחרר לך את האבן! אינני צריך אותה יותר כי אהיה עכשיו שפירית או אולי אפילו מסוק משטרתי. כנפיים שלי! עפו עד רחוב החלב!" ציווה אימרוד.

אבל הקרובל הקטן נשאר ליד האבן ללא

"זה ממרח קסום. הוא מכיל חתיכות כבד עופות, מיץ של שומר-בר וגזר. אתה צריך לקחת אותו ביחד עם השוקולד החם ותראה שהדלעת תיעלם מיד" אמרה הפייה. אימרוד הודה לה עבור הממרח והשוקולד וקצת נבוך יצא מהדלת.

"חכה רגע!" קרא אחריו העורב הקרח אבל

הקרוקובל הקטן לא הקשיב לו.

אימרוד הלך עם ממרח הגזר והשוקולד החם אל החוף, עלה על סלע ופתח את הבקבוק.

"פווי! אני שונא

כבד עופות, אני לא אוהב מיץ שומר-בר וגם לא ממרח גזר, אבל השוקולד החם הוא טעים." הוא אכל את השוקולד ואת הבקבוק עם הממרח זרק לשיחים.

מפריחת הפעמוניות באביב ועד שלחת הסתיו

יכולה לרפא אתך. המרפאה היא לא רחוק, שם אחרי הסלעים."

בלי לומר מילה הלך אימרוד אחרי העורב, כשהוא מחזיק את ראשו הפצוע.

"תחבושת! מהר תחבושת! הדלעת נשברה!" קרקר העורב.

הפייה טאטיאנה-צמה-קטנה עוד לא ראתה מעולם קרוקובל עם ראש כל כך כבד. היא

הביטה על הדלעת

הענקית.

"הייתי רוצה להיות שוב

קרוקובל רגיל" מלמל

אימרוד.

הפייה

טאטיאנה-צמה-קטנה

לקחה תחבושת מהמדף

וחבשה את הדלעת

היטב.

אחר כך הלכה למחסן, חיטטה שם וחזרה עם כף שוקולד חם ביד אחת ועם בקבוק ממרח גזר מתובל.

אזל ונפלתי למטה. שקעתי עד לקרקעית הים.
מאז ויתרתי על הכנפיים שיכולות לעוף לבדן
ואני כבר לא נופל יותר. כשאני רוצה לנוח אני
עולה על אחד העננים או נשכב על קשת
בענן."

"ואני לא יכול לעוף עם ראש כל כך כבד" אמר
אימרוד "הפייה נתנה לי עוד בקבוק עם ממרח
גזר אבל שוקולד חם לא נשאר לה. כנראה
אשאר כל החיים קרוקובל קרקע, קרוקובל
ראש הדלעת."
"ומה אם.. ריס מקורזל התחיל לומר משהו.

חיכה שהדלעת שלו תיעלם אבל לשווא.
דלעת הייתה ודלעת נשארה!
כשהגיעה עונה בה הציפורים יוצאות לארצות
חמות הוא עזר אומץ והלך שוב אל הפייה.
קיבל ממנה שוב בקבוק ממרח גזר, אבל
לפייה לא היה יותר שוקולד חם.
"רציתי להיות שפירית או מסוק משטרה,
ובמקום זאת נעשיתי לקרוקובל עם ראש
דלעת וכנפיים מגושמות" בכה אימרוד.
"מדוע אתה מילל כמו כלב עזוב?" שאל אותו
ריס מקורזל, קרוקובל ורוד שדווקא אז עבר
מעל הסלעים. את רעש כנפיו ניתן היה
לשמוע מרחוק.
"תראה איזו דלעת צמחה לי על כתפיים!
ואכלתי כבר את השוקולד החם ואת הבקבוק
הקסום עם ממרח גזר זרקתי" נאנח אימרוד
"אבל מהו הרעש הזה? האם אין לך כנפיים
שיכולות לעוף לבד?"
"הו, היו לי" אמר ריס מקורזל שהתיישב ליד
אימרוד "אבל הייתי צריך כל הזמן למלא בנזין
ופעם כשעפתי מעל האוקיאנוס השקט הדלק

"מה?" שאל אימרוד.

מה יקרה אם תרגיש טעם השוקולד החם על לשונך ותדמיין לעצמך שאתה לוקח לפה שוקולד יחד עם ממרח הגזר? אולי זה יכול לפעול."

"זה רעיון יפה. אנסה זאת. סוף-סוף אין לי מה להפסיד" אמר אימרוד. הוא התחיל לדמיין שעל לשונו נמצא לא רק כף שוקולד ולא טבלת שוקולד אחת, אלא דלי שוקולד שלם ובבת אחת בלע גם את ממרח הגזר המתובל מהבקבוק.

ראש הדלעת התחיל לאט לקטון, תחילה לגודל של תפוח, אחר כך לגודל דובדבן חמוץ עד שהופיע שוב הראש הקטן המשובץ שחור-לבן.

מרוב שמחה פרש אימרוד את הכנפיים ועף לעננים.

"עכשיו אני שפירית, שקנאי, מסוק משטרה!" קרא "אני עף בכנפיים שלי!"